

Г А Р М О Н І С Т

Бував я гармоністом на весіллях веселих,
Гримів ладами високо в долинному краю.
А небо виливало дощів зелений келих,
Щоб остудити голову збентежену мою.

І знову на околиці пала шипшина дика,
Дівчата позіходяться із чотирьох доріг.
— І де це заподівся малий отой музика,
Лади попересохли, чи, може, занеміг?

Затанцювать "метелицю", а чи гордисту "горлицю",
А він забув, чи виїхав, чистісінька біда.
І мила, не танцюючи, до милого пригорнеться,
І на другій хвилині про мене не згада.

А я зберу гармоник п'ятсот, якщо не мало,
Пройду усі околиці і росяні сади,
Щоб гармоністи юні весільну знов заграли,
Мою зелену молодість поклавши на лади.
